

Ke srovnání tří hlavních větví křesťanského náboženství:

	Pravoslaví	Katolicismus	Protestantismus
Hlavní theologická disciplína	Hlavní disciplínou je dogmatika – vývoj byl ukončen 7.všeobecnými sněmy. Další vývoj by mohl být otevřen hypotetickým 8.všeobecným sněmem. Teologie se soustřeďuje na uchovávání, systematisování a rozpracovávání pravd víry.	Hlavní disciplínou je novoscholastika (zvláště novotomismus). Úkolem teologie je spojení pravdy víry a pravdy rozumu.	Hlavní theologickou disciplínou je aplikovaná teologie . Existuje široká pluralita theologických koncepcí. (Theologie existenciální, teologie osvobození, Černá teologie...) Hlavní metodou je historická, kritická analýza sv. textů (založená na principu Sola scriptura). Aplikují se nejmodernější metody vědeckého výzkumu.
Změny dogmatu	NE. Neměnnost platí od 7. Všeobecného sněmu. I do této doby se předpokládá, že žádný sněm nezrušil žádné dogma schválené na sněmu předcházejícím, a pouze přidal nová.	ANO. Změny v dogmatech smí vyhlášovat a schvalovat pouze církve z moci učitelské úřadu, resp. papež. (př.: očištec, povinný celibát kněží, praxe odpustků, neomylnost papeže atd. atd.)	ANO+ Existuje pluralita a svoboda theologického bádání. Souvisí se vztahem k rozumu.
Historický důraz na sociální a charitativní oblast	ANO+ Historicky velmi silný (zvláště v Rusku). Souvisí z theologickým hodnocením chudoby.	ANO	NE
Vztah k chudobě	Kladný+: Chudoba je chápána axiologicky kladně, je teoreticky vyjádřením apoštolského stavu. Naopak bohatství je hodnoceno záporně.	Kladný s výhradami: (chudoba je chápána v zásadě neutrálně, jako složka nepřekážející ve spáse – majetek nenese axiologickou hodnotu. Akcent na apoštolskou chudobu je přenesen na církevní řády.	Historicky jednoznačně záporný (dnes např. náboženská pravice v USA): Chudoba je znamením božího trestu, je stigmatována.
Vztah k rozumu a rozumovému poznání	Záporný. Naopak se podtrhuje nemožnost rozumem postihnout tajemství víry. Uctívání „jurodivých“ (božích bláznů). Nerozum a šílenství stojí bezprostředně po boku svatosti.	Opatrný. Rozum musí být podřízen víře, nicméně má svoje důležité pole zkoumání, na němž je nezastupitelný. Víra nestojí (nesmí stát) proti rozumu.	Rozum je suverénní. Je třeba radikálně demytologizovat křesťanské kerygma (Zvěst); dochází až k propojování náboženství a filosofie; připouští se i spása ateistů (anonymní křesťanství).
Hlavní složka, na níž je apelováno	Víra	Poslušnost církvi, mimo níž není spása (do r. 1962); sekundárně Víra neodporující rozumu	Rozum (zvl. v německé tradici)
V církevní praxi důraz na:	Askeze, odvrát od světa. Meditace a modlitba; citové znovuprožívání Kristova utrpení, vzkříšení a oslavení skrze liturgii.	Soulad plnění společenských funkcí při plné poslušnosti církvi. Nadřazenost církevních nařízení nad světskými.	Velmi se různící postoje, závisející ponejvíce na osobních preferencích členů církvi. Všeobecně: společenská angažovanost. (emancipační, sociální a socialistická hnutí hnutí, enviromentální problematika...)
Hlavním pramenem víry je	Tradice	Učitelství úřad církve+ a Písmo	Písmo+ Zásada <i>sola scriptura</i> .
Vztah ke státu	Opatrný. Historicky si Pravoslaví si vyhradilo akademickou svobodu	Silný+ Tendence přebírat funkce státu. Vypracování	Přísná odluka církve od státu. V luterství silný akcent na

	za cenu přenechání světských záležitostí státu, který obvykle podporuje.	tzv. organické teorie státu (silný vliv např. v NSR)	poslušnost vrchnosti; naopak u novokřtěnců ostré odmítní světské moci.
Představitelé církve	Jmenování	Jmenování	Volení
Spiritualita	Hésychasmus (dosl. význam mlčení). Kontemplace, vnitřní obrácení k nazírání nestvořených božských energií.	Extatický výstup na horu Karmel (sv. Jan ze Kříže).	Orientace na individuální existenciální prožitek; v zásadě je křesťanství je silně demystifikováno a etizováno .

+ = Zvýšený důraz